

но не се интересува от етническата си група. Те предпочитат да не говорят за това.

Ромите, които живеят тук, мислят от ден за ден. Когато успеят да изкарат някой лев, го изяждат и изпиват. От години ги наблюдавам.

Интервю с М., София, юни 2002.

Следващите думи на Мария са обяснение за това, че никой от квартала не я смята за ромка. Горда е, че нито тя, нито децата ѝ говорят на романи. Истината е различна, тъй като интервюираните от нас българи смятат нашата респондентка за ромка. В нейния случай има силно желание за напускане на групата, за да има семейството, според разбиранията на Мария, по-добра съдба. Същевременно обаче мнозинството не може да я разпознае като една от него. За Мария интеграцията с българите съществува по-скоро като мечта. За да избегне вероятността да бъде отхвърлена от мечтаната идентификационна група, респондентката избира религиозната сфера на самоопределение. Избира религиозността, защото смята, че хората са равни пред Бог. Тя трансферира своите аспирации и самоидентификация в религиозната сфера, вярвайки, че това може да ѝ предостави място сред мечтаната идентификационна група, която да донесе спокоен живот на нейното семейство.

Моделът на поведение на друг типичен представител на ромската група е отново индивидуален, но различен от този на Мария. Той представлява по-скоро вид хибриден модел. Респондентът работи в българска среда и следва нейните правила, но живее в махала, където има само представители на неговото малцинство и там споделя техния културен и социален опит. Той е предприемач и както сам се изразява, взима на работа хората според техните качества, а не в зависимост от цвета на кожата. От икономическа гледна точка той е напълно интегриран в обществото, но от социална гледна точка той е ограничен от тери-